

kỳ III.

Người thanh niên cứ nhấp nhòm nhìn ra đường rồi lại nhìn đồng hồ trên tay có vẻ sốt ruột vì chờ đợi đã lâu. Cả hai ly đá trên bàn đã cạn hết, nửa muốn gọi nước thêm, nửa không muốn. Quán nước giải khát ở góc đường Xô Viết Nghệ Tĩnh – Mạc Đĩnh Chi mỗi lúc một vắng khách khi mặt trời ngày càng lên cao vào buổi sáng đầu tuần. Người thanh niên thấy hơi ngượng với cô chủ quán trẻ, nên sửa lại thế ngồi cho đàng hoàng một chút, thỉnh thoảng lại giật mình khi có tiếng xe gắn máy lướt qua.

Cuối cùng, người anh chờ đợi cũng đến. Một cô gái trẻ đẹp tuổi đôi mươi, vận đầm trắng, vai đeo chiếc đàn violon trong hộp gỗ màu cánh gián dừng xe gắn máy xinh xắn trước quán nước, tắt máy, chậm rãi với dáng vẻ một tiểu thư bước vào với nụ cười:

- *Kỳ Sơn ơi! Cho em xin lỗi. Trước khi đi ba mẹ “đọc cho em một bài diễn văn” dài ơi là dài!*

Người thanh niên tên Kỳ Sơn lật bỏ kiếng mắt tỏ vẻ khó chịu:

- *Thùy My! Anh chờ em lâu quá không chịu nổi được nữa, em có biết sắp trễ giờ tập rồi không?*

Kỳ Sơn gọi chủ quán tính tiền. Anh vội vã bước ra chiếc mô tô bóng lộn của mình. Cô gái ra theo như biết lỗi.

- *Cho em xin lỗi đi mà!*

Đến gần Kỳ Sơn:

- *Giận em phải không?*

Kỳ Sơn im lặng tắt xe. Thùy My bắt đầu ra vẻ giận dỗi:

- *Ừ giận đi! Em giận lại cho coi!*

Cả hai nỏ máy.

Đến nhà thờ Bình Hoà trên đường Nơ Trang Long, Kỳ Sơn hết giận, giúp Thùy My đưa xe vào hành lang nhà thờ. Thùy My bảo:

- *Em vào tập nghe anh!*

Kỳ Sơn dịu giọng:

- *Ừ, em vào đi! Anh chờ ngoài này. Xong rồi em ra ngay, mình đi kéo muộn.*

Thùy My đưa tay lên môi mình, lệ làng và kín đáo gửi cho Kỳ Sơn một nụ hôn:

- *Dạ biết rồi!*

Ca đoàn và dàn nhạc trong nhà thờ đã đông đủ từ lâu. Họ tập dượt lần cuối cho một thánh lễ lớn. Lẽ ra Kỳ Sơn cũng phải vào tập hôm nay, anh phụ trách đàn piano, nhưng anh trốn tập một buổi vì bỗng dưng thấy lười. Anh ra ngồi ở một quán nước gần đó tuy hơi khuất nhưng khá dễ để quan sát lỗi ra vào cổng nhà thờ.

Hai giờ sau, tập xong, Thùy My rời khỏi nhà thờ một cách vội vã. Đang ngơ ngác tìm quanh thì Kỳ Sơn hù:

- *Hù!*

Cả hai cùng nhau phóng xe đi đến khu du lịch Bình Quới vùng Thanh Đa.

Kỳ Sơn đã hết giận, cả hai trở nên vui vẻ và vô tư đùa nghịch như hai đứa trẻ.

Đến khu du lịch Thanh Đa, họ chọn một túp lều thơ mộng gần bờ sông, yên tĩnh và thoáng mát. Người nữ tiếp viên mang đến cho họ nước giải khát, rồi lịch sự rút êm.

Kỳ Sơn kéo Thùy My ngã vào lòng. Họ hôn nhau cuồng nhiệt và say đắm như đã thèm khát từ lâu. Tay của Kỳ Sơn ve vuốt nhẹ nhàng Thùy My từ trên đầu, xuống đôi má, cằm, cổ, đôi vai, xuống dần tới bờ ngực một cách đam mê, làm Thùy My ngây ngất trong cảm giác bông bênh phiêu lãng.

Bàn tay Kỳ Sơn tiếp tục chu du xuống dần.

Bỗng Thùy My bật ngồi dậy, thoát ra khỏi vòng tay Kỳ Sơn, cô nhìn anh trách móc:

- *Em xin anh!*

Cô vuốt tóc, sửa lại chiếc đầm trắng rồi sắp nhau nát ra. Kỳ Sơn hụt hẫng, im lặng chăm thuốc hút với một dáng vẻ giận hờn.

Im lặng trong khoảnh khắc mà nặng nề tưởng chừng như muôn thuở.

Thùy My len lén nhìn, ngập ngừng giây lát rồi nhỏ nhẹ giải thích;

- *Anh ạ! Em phải biết giữ gìn cho em và cho anh chứ! Phải hôn!*

Kỳ Sơn nhìn ra dòng sông, trả lời miễn cưỡng sau một lúc im lặng:

- *Anh đọc quá nhiều tiêu thuyết và thấy chẳng lạ lắm cứ chỉ của em vừa rồi.*

Anh quay lại, đột ngột nóng nảy:

- *Nhưng tình yêu của anh khác họ hoàn toàn, em hiểu chứ!*

Thùy My bất bình:

- *Anh là Kỳ Sơn. Phải! Khác thật! Nhưng khác mấy đi nữa ta cũng chỉ là những con người yếu đuối và dễ vấp ngã*

Thùy My giấu nụ cười của người trưởng thành nhưng vẫn nhỏ nhẹ:

- *Phải khác họ cả cái đoạn kết nữa kia!*

Để phá tan bầu không khí nặng nề, Thùy My bắt qua chuyện khác:

- *Anh ơi! Anh chưa nói em nghe về các buổi tập ca đoàn và dàn nhạc như anh đã hứa.*

Em muốn nghe anh nhận xét. Anh giỏi nhạc, anh sẽ có những nhận định chính xác.

Được ve vuốt một cách khéo léo, Kỳ Sơn dịu bớt, nhưng vẫn làm ra vẻ:

- *Anh mà giỏi gì đâu! Tâm thường là khác!*

Thùy My nài nỉ:

- *Đi anh! Nói em nghe đi!*

Thùy My xích lại, ôm cánh tay của Kỳ Sơn. Bất đắc dĩ Kỳ Sơn nói:

- *Chẳng xuất sắc lắm! Bản phối dàn nhạc thì tốt, nhưng chơi chưa đạt, nhất là về phía ca đoàn.*

Thùy My tán thành:

- *Đúng rồi! Tập như vậy em thấy vẫn còn quá ít và có vẻ cấp rập.*

Kỳ Sơn:

- *Hát chưa chuẩn thì kỹ thuật đối âm có cao siêu mấy cũng vẫn không đạt hiệu quả.*

Thùy My “ồ” lên một tiếng:

- *Đó! Thấy chưa! Em mù mờ thấy như thế, nên em đàn không có hứng.*

Bỗng Thùy My reo lên như nhớ ra một điều gì:

- *Anh ơi! Em nghe nói, trong các hình thể âm nhạc cổ điển, Tấu khúc là hình thể khó nhất. Nó ra làm sao hở anh? Nói em nghe đi!*

Kỳ Sơn hứng khởi ra mặt:

- *Phải rồi! Tấu khúc tiếng Ý gọi là Fuga, ít ai viết được nó, bởi trong đó chứa đựng toàn bộ kỹ thuật sáng tác. Nhịp điệu, giai điệu và hoà âm được phát huy tối đa, phép đối âm phải nghiêm minh tuyệt đối, các tình huống phải thay đổi liên tục trên một cơ sở ý nhạc thống nhất.*

- *Anh viết Fuga được không?*

Câu hỏi bất ngờ của Thùy My làm Kỳ Sơn lúng túng.

- *Ờ...ờ...đư..ơ..c...*

Thùy My lắc lắc cánh tay của Kỳ Sơn:

- *Anh nè! Viết cho em một Fuga đi để em khoe với bạn bè!*

Kỳ Sơn nhìn nàng gạn hỏi:

- *Đề khoe!!!*

Thùy My ngỡ ngác:

- *Có sao đâu! Khoe chứ! Em phải khoe người yêu của em chứ!*

Kỳ Sơn lảng tránh bằng cách gọi chuyện khác, nhưng Thùy My vẫn cứ nài nỉ:

- *Anh thương em hôn? Viết cho em một bản Fuga đi! Em đặt tên nhé! “Tẩu khúc cho em” được hôn?*

Kỳ Sơn không thể tránh né được:

- *Ừ thì viết! “Tẩu khúc cho em”. Nhưng đừng thúc hối anh phải viết gấp đấy nhé!*

Thùy My vỗ tay reo:

- *Thích quá! Anh viết cho đàn dây nha! Để em có thể chơi được trong dàn nhạc, nghe anh! Hứa đi anh!*

Kỳ Sơn lợi dụng ôm Thùy My vào lòng:

- *Ừ! Anh hứa!*

Hai người lại chìm vào những nụ hôn say đắm bỗng bênh khi mặt trời ngày càng ở cao hơn.